

ikke bare opfyldte tilgængelighedskravene, men måske gik videre. Man kunne måske forestille sig en slags mærkning af bygninger, som i særlig grad lever op til behovet – en grøn mursten måske eller en anden type mærkning. Vi har Svanemærket på miljøområdet og på madvarer, og måske kunne man forestille sig en tilsvarende mærkning, en pris for at have taget særlige hensyn her.

Man kunne måske også forestille sig, at vi ændrede vore afskrivningsregler, så det at ombygge til handicapvenlige forhold var afskrivningsberettiget, ligesom det f.eks. er tilfældet, hvis en dyrlæge ombygger sin klinik, så den opfylder behovene. Men dette bare nogle små beskedne pip, og i øvrigt oplever vi, at der er grund til at rose ministeren og ministeriet.

Egil Møller (DF):

Jeg vil godt starte med at rose by- og boligministeren for denne fremragende redegørelse om de handicappedes adgang til de fysiske omgivelser. Den er virkelig værd at læse, og jeg synes, det er nogle fremragende intentioner, der er beskrevet i den redegørelse.

Jeg kan ganske vist godt have mine tvivl om, hvorvidt regeringen er i stand til helt at leve op til de intentioner, som er virkelig gode. Jeg kan bare nævne en enkelt ting: Man bør vel nok også fra statens side gå foran, så statens bygninger nu også bliver tilgængelige for alle handicappede. Det gælder for så vidt også den bygning, vi befinder os i her.

Dansk Folkeparti ønsker, og det vil jeg godt slå kraftigt fast, at de handicappedes livsvilkår skal opprioriteres, og så er mit spørgsmål: Vil regeringen afsætte de nødvendige midler til det formål? Vil by- og boligministeren påvirke, og kan ministeren påvirke så meget i finanslovforhandlingerne, at det kan opnås?

Jeg kan give det tilsagn til by- og boligministeren, at Dansk Folkeparti gerne vil hjælpe regeringen med at afsætte de nødvendige midler; men det kræver også, at vi bliver indkaldt til finanslovforhandlingerne. Så skal vi nok hjælpe regeringen med at få det flertal, der skal til for at afsætte de nødvendige midler, og det glæder vi os til.

Annie Lunde Hansen (CD):

Jeg vil også starte med at sige tak for ministerens redegørelse; men så vil jeg sige, at hvis nu – og jeg siger udtrykkeligt hvis nu – vi kunne stole 100 pct. på, at der nu endelig én gang for

alle ville komme en løsning på problemerne, og at alle love og forskrifter ville blive overholdt, kunne jeg sige tak til regeringen på CD's vegne.

Desværre er der ikke mange i CD's gruppe, der tør stole på, at det vil gå sådan; men jeg vil som ordfører sige, at jeg i det mindste håber, at man fremover vil få alle de mange kønne ord, der er sagt i årenes løb – også i dag – omsat til handling.

Danmark skal være et land, hvor alle har reel bevægelsesfrihed, og derfor har jeg svært ved at forstå, hvorfor vores berømmede, gode velfærdssamfund skal være tilbagestående på dette område i forhold til, hvad man oplever i en by som New York. Det kan da ikke være rigtigt?

Enhver må kunne forstå, hvor mange besværlige og måske ligefrem ydmygende situationer, man kan komme ud i som handicappet, og der er i hvert fald en del af os, der får lov til at føle det på egen krop, hvis vi bliver midlertidigt handicappet af et brækket ben eller noget andet og derfor i en periode er henvist til en rullestol. Om ikke før får man i den situation øjnene op for, hvad det betyder, hvis gader, fortov, transportmidler og ikke mindst bygninger er indrettet, så handicappede kan færdes så uhindret som muligt.

Vi har en planlov, der f.eks. er skyld i, at praktiserende læger, speciallæger og tandlæger i mange byer har måttet placere deres klinikker på både første og anden sal i bygninger uden elevator. Loven gør det ikke muligt, at klinikkerne ligger i gadeplan. Det er ingen spøg at skulle op til anden sal med kørestol eller krykker; jeg ville i hvert fald nødig, og det skal ændres nu. Ikke flere fejltagelser i nybyggeri for fremtiden, hedder det i redegørelsen, og jeg håber, det er rigtigt.

Handicaporganisationerne er kommet med mange konkrete forslag til løsninger, der kan betyde, at mange fejltagelser kan undgås, så man bliver fri for at gentage fortidens synder. Derfor er det vigtigt, at de handicappedes organisationer sidder med ved bordet og tages med på råd, når planlagte ændringer skal tilrettelægges. Det gælder ikke mindst handlingsplanen, som mange kommuner ikke har skænket en tanke, for her er der i hvert fald noget at tage fat på, også i forbindelse med arkitekters og ingeniørers og andres uddannelse.

For arkitekternes vedkommende er kulturministeren i gang med drøftelser med arkitektskolerne om, hvordan de studerende får en øget